

2:a söndagen i fastan

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Mark. 9:14–32.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Vår evangeliebok sammanfattar med ordet "Den kämpande tron" det budskap, som nått våra öron i dagens evangelium från altaret om den kananeiska kvinnan. När Jesus till henne säger: "O kvinna, din tro är stor. Ske dig såsom du vill", prisar han just "Den kämpande tron", som övervinner först hans tystnad, sedan hans avvisande: "Jag är icke utsänd till andra än till de förlorade fåren av Israels hus" och slutligen hans hårda dom "Det är otillbörligt att taga brödet från barnen och giva det åt hundarna". Hennes tro nedkämpar alla dessa hinder och når sitt mål, håller fast vid tron på Guds stora kärlek i Jesus Kristus, vid tron på Kristi godhets nåderike, vid tron på "Herre, Davids son, förbarma dig över mig".

Det ordet "Den kämpande tron" beskriver ingenting utanför den vanlige kristnes liv, ingenting extraordinärt och sällsamt, ingenting hemmahörande i mystikens och de andliga himmelsfärdernas värld. "Den kämpande tron" är inte förbehållen personer, som skildras i evangelierna. "Den kämpande tron" måste förverkligas, varhelst evangelierna föreläses och utlägges, varhelst Den Helige Ande genom samma medel skapar tron, varhelst människor lever i dopets nåd. Vår kristna tro, vår frälsande tro, är en kämpande tro. Är den inte det, är den ingen tro alls utan ett luftigt, mänskligt antagande, en tankebubbla, en vilja att disciplinera sig och vinna de fördelar, som kopplas samman med religionen. En sådan människa beklagar givetvis dagens kananeiska kvinna men ser ingen anledning att identifiera sig med henne, att mena att den värld, som beskrevs i evangeliet från altaret, skulle gälla också i kyrkbänkarna i kyrkans skepp.

Den kananeiska kvinna, också benämnd "en grekisk kvinna av syrofenicisk härkomst" (Mark. 7:26), har förvisso inte lärt känna anfäktelsen och den kämpande tron först i det ögonblick, då hon träder fram i evangeliernas skildring. Hon kommer in i evangelierna med den klaraste bekännelse till Guds i d. h. Skrift givna löfte att upprätta syndaförlåtelsens rike genom ättlingen av Davids kungliga hus, till

Jesus som just denne förbarmare. Detta är den tro, som hon med så många andra mottagit från synagogans förkunnelse. Därmed har hon skilt sig från sin grekiska, syrofeniciska omvärld, från den gemenskap, som bildats kring de hedniska gudshusen, de fäderneärvda, helgade templen, som alltid stod öppna för alla, utan prövning, utan krav på troslära och leverne. Hon hade stigit ut ur denna gränslösa värld och kring sig dragit en gräns kring sin person, den bibliska trons exklusivitet, som bara känner den ende Guden och den ende Frälsaren. Mot henne har så riktats anklagelsen, som alltid träffade Bibelns heliga folk, för högmod och intolerans, för ett liv i elfenbenstorn, för förryckthet. Det är anfäktelse, som krävt den kämpande tron att övervinna, men än mer har hennes dotters besatthet varit en anfäktelse. Grannarna har häri kunnat se ett straff för den, som trott sig något vara, som vill vara bättre än andra. Själv har hon i detta kunnat se sig som av Gud övergiven, utan trons lön, försatt i en sämre situation än hedniska grannar med friska, blomstrande barn. Då kunde hon säga:

Men jag hade sänär stapplat med mina fötter, mina steg voro nära att slinta; ty jag upptändes av avund mot de övermodiga, när jag såg att det gick dem väl i deras gudaktighet". (Ps. 73:2)

Så lärde hon sig:

- I. trons rätta art är att i motgången ändå fasthålla Gud i Ordet,
- II. trons rätta art är att i motgången veta, att Gud älskar oss,
- III. trons rätta art är att veta, att Gud gör motgång till medgång.

I. Trons rätta art är att i motgången ändå fasthålla Gud i ordet.

Tron, synnerligast den kämpande tron, kan inte ett ögonblick bestå utan Ordet, utan det Ord, som tron kommer av, som tron stöder sig på, som tron lever av. Den oanfäktade, falska, kalla tron kan i sin känslöshet vara Ordet förutan, men den frälsande, kämpande

pande, sanna tron kan i sin anfäktelse endast fly till Ordet. Den lär sig att inför Gud hålla upp hans Ord, pocka på det, trotsa på det, säga: *"Så har du sagt"*. Ja, motgången skall just driva till bönen och Ordet, till bönens umgängelse med Ordet. Så skolas en rätt kristen, som i trots av de ogudaktigas feta hull förmår säga: *"Dock förbliver jag städse hos dig, du håller mig vid din hand evinnerligen"*. (Ps. 73:23)

II. Trons rätta art är att i motgången veta, att Gud älskar oss.

När tron söker sig till Ordet, till Ordet om Gud, talar den om förbarmande, om ett utgjutande av nåd, om en ousinlig källa av kärlek, sammanfattat i dagens rop: *"Herre, Davids son, förbarma dig över mig"*. Tron söker inte Lagen, inte befallningen att stå rak, utan Gud, som vill oss väl, som är ett oändligt hav av kärlek, vars djup vi inte kan pejla, och som är vänd mot *"mig"*, mot min egen person, mot just mig, som talar till honom och om honom. Varje gång vi

tar hans namn på våra läppar, hör hans namn, läser hans namn, skall för tron öppna sig en bild av ett vattenfall av välvilja, en flod av kärlek, ett utbrott av bottenlös godhet.

III. Trons rätta art är att veta, att Gud gör motgång till medgång.

Om Ordet format och tuktat tron, om Guds kärlek trots av tron, lär sig tron, att i hel, full och obegränsad förtröstan överlåta alla bekymmer åt honom, som inte bara är den eviga allmakten utan också den eviga kärleken och hos vilken allmakten står i kärlekens tjänst, förverkligar kärleken och vänder motgången till medgång. Därför jublar tron: *"Det kostar Gud ju ganska ringa Den fattige att göra rik"*. (sv. ps. 369:6) Han vill vårt bästa och verkar vårt bästa och gör det på sina villkor, som är just vårt bästa. Detta lär sig den kämpande tron och smakar så trons frukt och lön, undrets fullbordan.

Amen.